

SOTA EL SOL

La calor excepcional d'aquest estiu ha alimentat —i potser encara alimenta— milions de converses. Segur que ha ajudat més de quatre a trencar un silenci incòmode. Des del juny, en un moment o altre, de la nostra boca han sortit comentaris del tipus "això no es pot aguantar". La facilitat que tenim els humans per adaptar-nos a situacions extremes xoca, tot sovint, amb la dificultat de mostrar-nos predisposats a aguantar aquesta mena de situacions. Ens hem acostumat de tal manera a resoldre les incomoditats amb immediatesa que ens costa de suportar qualsevol exposició a les inclemències de l'entorn. Hem perdut la predisposició a adaptar-nos. Bevem quan tenim set i mengem quan ens ve la gana. Posem la calefacció quan fa fred (i al mig de l'hivern anem per casa amb màniga curta) i l'aire condicionat quan puja la temperatura (i a l'estiu necessitem una jaqueta per anar al cinema). Quants cops hem dit que sense un cafè, només llevar-nos, no podríem començar el dia? Quants petits rituals, propis de l'estil de vida d'això que en diem el primer món, no se'ns han convertit en imprescindibles? No recordem que els nostres pares —o, encara, nosaltres mateixos— no disposaven de moltes comoditats sense les quals avui no sabríem viure? Hem oblidat que, fins a l'últim sospir de la història de la humanitat, a l'hivern s'ha passat fred i a l'estiu calor? Que fins fa quatre dies, a l'envelat i en

plena canícula, els homes havien de ballar amb americana? Avui em semblaria impossible passejar pels carrers a l'hora de la migdiada. En canvi, fa vint-i-cinc o trenta anys em vaig passar una bona part dels dies, del juny al setembre, sota el bat del sol, collint fruita, amb un parèntesi de dues o tres hores al migdia en què, cruixit, m'estirava on fos per recuperar forces. Perquè fa vint-i-cinc o trenta anys, durant les vacances —quan als pobles no hi havia piscines i l'aire condicionat era un luxe del qual només disposaven alguns espais públics i ben pocs vehicles—, la majoria d'estudiants del pla de Lleida no anàvem de colònies ni a estudiar anglès a Irlanda o als EUA. Anàvem a collir, tant si a casa eren pagesos com si no. Cada dos rengs, et tocava collir a la banda del sol, carregant el banc (que si era de fusta pesava com un mort, i si era de ferro cremava com un dimoni), i, si l'hora més roent t'ensopegava en aquesta circumstància, suaves amb la profusió d'una cascada.

Per sort, el progrés ha millorat, i molt, la nostra qualitat de vida. Gaudim-ne, però no oblidem que som capaços de suportar moltes més incomoditats de les que ens imaginem. Ignorar-ho porta a instal·lar-se en la queixa continuada i, en conseqüència, en el desànim permanent. No deixem, doncs, que la comoditat —o la seva absència puntual— ens amargui l'existència.

De reüll
per Llorenç Capdevila

